Sissel-Jo Gazan

Let lastovičky

Z dánčiny preložil
Igor Slobodník

m a
m a š

kapitola 1

V o štvrtok 18. marca 2010 vládlo na Skovvej v Humlebæku ešte ranné šero. Policajný viceinšpektor Søren Marhauge sa prebudil na slová svojej partnerky Anny. Sedela oblečená na kraji manželskej postele, cez rameno mala prevesenú tašku, mokré neučesané tmavé vlasy mala rozstrapatené, akoby práve vystúpila zo sprchy a vydrhla si ich uterákom.

„Čo sa...?“ spýtal sa rozospatý.

Predošlý večer si v posteli čítali a Anna zhasla prvá. Søren si už myslel, že zaspala, keď otvorila oči a sťažovala sa, že ju svetlo jeho lampy ruší. Demonštratívne ho preto zhasol a rozmrzelý sa vystrel na posteli. Podráždenosť mu nedovolila zaspať, zatiaľ čo Anna ležala až podozrivo ticho.

Napokon sa ozval:

„Musíš sa so mnou zhovárať tak nahnevane?“ V tej chvíli ho Anna zasypala spŕškou vyberaných vulgarizmov. Po niekoľkých minútach, čo ju ani nepočúval, z nej Søren zrazu prudko strhol perinu, pevne ju chytil za zápästia a jazykom sa jej zaboril do rozkroku. Ich škriepky sa často končili takto.

Krátko po orgazme zaspal. To ich vzťahu opäť nepomohlo. Doteraz sa im nepodarilo užiť si chvíľky prehĺbenej postkoitálnej intimity.

„Dlho som nemohla zaspať,“ povedala Anna do ranného prítmia. „Mohol by si dnes vziať Lily do škôlky? Do dvoch týždňov musíme odovzdať žiadosť o grant a na nič iné sa nedokážem sústrediť. Musím ísť na fakultu a ešte popracovať

na texte. Bude to pre teba v poriadku? Pôjdem bicyklom na stanicu a potom vlakom. Mohol by si Lily aj vybrať? A dať jej večeru a uložiť ju? Viem, že som na rade. Ak však budem musieť, dnes by som ostala v práci dlhšie a spolu s Andersom T. písala tú žiadosť, aby sme sa s ňou pohli. Budeš s tým okej?"

„Kriste, ty koľko toho vieš vyvaliť jedným dychom," zahundral Søren a cez hlavu si pretiahol perinu. „Ale pochopil som, že mám Lily zaviezť do škôlky, vybrať zo škôlky, urobiť jej večeru a zvládnuť všetky ostatné úlohy."

„Vďaka." Anna náhlivo objala perinu. „Uvidíme sa večer. Neskoro večer."

Krátko nato počul buchnutie vchodových dverí.

Na opačnom konci chodby, v detskej izbe plnej prírody, ležala Annina dcéra Lily a spala. Na stenách viseli obrázky zvierat a na policiach stáli nádoby z plexiskla plné jej lesných pokladov. Sedem pestro maľovaných vajíčok, štyri pierka, tridsaťdva hnedých šišiek, mach na okrajoch už mierne osušený, herbár s rozličnými vylisovanými listami, kúsok kože (ktorej bývalého nositeľa možno len poľutovať) a tri kostričky hlodavcov, ktoré patrili k jej obľúbeným nálezom, a preto ceremoniálne spočívali na poduškách z vaty. Z Lily raz bude biologička ako jej mama.

Päťročná Lily bola tým najmilším stvorením, aké Søren poznal. Keď jej pred spaním čítal detské knižky na prírodovedecké témy, drobnou hebkou rukou mu masírovala nakrátko vystrihanú časť hlavy nad ušami. Druhou rukou ukazovala na ilustrácie v knihe a vysvetľovala, čím sa odlišujú jednotlivé druhy čajok.

Lily a Søren spolunažívali už rok. Nebo, ktoré patrilo len im, nenarušilo jediné mračno. Keď ju Søren prišiel vziať zo škôlky, dokázal farby jej overalu rozoznať v húfe iných už z tridsiatich metrov. Keď vstúpil za bránku do predzáhradky, popod nohy sa mu motali deti, on však s istotou siahol do klbka a zdvihol ju do vzduchu. Okamžite ho zo všetkých síl

objala. „Môj Søren!“ vydýchla Lily, akoby ju zachránil pred istou smrťou vo vlnách rozbúreného mora.

Lily Sørena volala po mene. Bol jej nevlastným otcom. Jej ozajstný otec žil. A bol úplný debil.

„Žiarliš,“ poznamenala Anna vždy, keď Thomas, Lilin biologický otec, prišiel po dcéru k nim domov. Sørenovi sa už zunovalo popierať to. Thomas pracoval ako lekár v Univerzitnej nemocnici Karolinska v Štokholme a keď sa zastavil po Lily, zakaždým sa formálne pozdravil, akoby bol ešte stále na vizite. Søren nikdy celkom nepochopil, čo na ňom Anna mohla vidieť. Sørenovi povedala o ich krátkom vzťahu len málo. Skončil tým, že Thomas náhle, bolo to krátko po prvých Liliných Vianociach, urobil nad ich spoločným rodinným projektom kríž a odišiel do Švédska. Søren však nikdy nepochopil, čo sa v skutočnosti stalo. Anna sa obmedzila na vysvetlenie, že Thomas oľutoval rozhodnutie mať dieťa, a vôbec – rodina nebola jeho šálka kávy.

Počas úvodného dlhšieho obdobia vzťahu Sørena a Anny sa Thomas v ich životoch nijako neobjavil a Søren si tento stav užíval. Viacerí kolegovia z policajnej stanice Bellahøj žili v zmiešaných rodinách a nemali to vždy ľahké. V praktickej rovine, keď bolo treba s viacerými rodičmi naplánovať prázdniny, ani v tej citovej. Aké pravidlá platia? Kto ich určuje? A keď do rodiny pribudli nové deti, vznikla rovnica, na ktorej riešenie si už mohli trúfnuť len pokročilí. Søren si uvedomoval, že so svojím rodinným balíčkom ešte dopadol dobre. Keď sa zoznámil s Annou, mala Lily takmer tri roky a svojho otca už dva roky nevidela, takže získať si jej srdiečko nebolo ťažké. Thomas sa prihlásil o slovo krátko po tom, čo sa Anna s Lily nasťahovali do Sørenovho domu v Humlebæku. Býval v Štokholme so svojou novou manželkou a ich nedávno narodeným dieťaťom. Do Kodane preto prichádzal len každý tretí mesiac a s Lily vždy strávil dlhú sobotu.

Sakramentsky dlhú sobotu.

Keď Thomas zaparkoval pred ich domom, Søren ho vždy vyšiel pozdraviť a kým Anna pomáhala Lily s obliekaním,

vymenili si pár zdvorilostných fráz. V istom okamihu z domu vybehla Lily, s výkrikom „ahoj, oco“ okolo neho preletela a hoci si Søren všimol, že v jej kresbách sa Thomas nikdy neobjavoval, vždy mu v hrdle navrela hrča, keď ho Lily míňala s taškou s logom seriálu *SpongeBob* na chrbte a ufúľaným plyšovým psom Bloppenom v pravej ruke, aby sa vrhla do náručia svojho *skutočného* otca. Keď Lily Thomasa objímala, Søren sa na neho nikdy nepozeral. Hľadel ponad jeho hlavu a zrakom pozorne skúmal presnosť poloblúka, do ktorého bol zastrihnutý živý plot z nahusto vysadených mladých bukov na konci záhrady, kde sa začínal les. Aj tak si bol istý, že na neho Thomas zakaždým vrhol víťazoslávny pohľad.

Až donedávna bol Søren najmladším policajným komisárom v dejinách Dánska. Medzičasom ho však povýšili – a stal sa najfrustrovanejším policajným viceinšpektorom v dejinách Dánska. Naďalej pôsobil na odbore zvlášť závažnej kriminality Kodanskej polície, na policajnej stanici číslo 3 vo štvrti Bellahøj. Ale na hrudi mu pribudla frčka, dostal väčšiu kanceláriu a zavalili ho papierovaním, ktoré mu už, šesť mesiacov po povýšení, liezlo hore krkom. Prvé mesiace sa boril s kopiacimi sa úlohami a usiloval sa držať krok, teraz však zistil, že resty pribúdajú, a poľavil. Možno až príliš. Napriek tomu v kancelárii trávil mnoho času. Počas dní, keď Lily zo škôlky vyberala Anna, dokonca oveľa viac než v skutočnosti potreboval. Nemožno však povedať, že by sa dokázal ponoriť do práce. Myslel na Annu a hľadel von oknom. Občas mu zrak zablúdil k fotografii Lily na jeho pracovnom stole a na stenu s kresbičkou, ktorú mu venovala. Vygooglil si recepty na obľúbené detské jedlá a rozhodol sa, že odteraz vždy keď ostanú s Lily večer sami doma, pripraví chod inšpirovaný zvieracou ríšou. Španielske vtáčiky a vtáčie mlieko, srnčí chrbát a krtkovu tortu. Čítanie interných správ, kontrola čerpania rozpočtu, rozhovory s uchádzačmi o prácu a rokovania o zvýšení platu ho nijako profesionálne nenapĺňali. A najhoršie na všetkom bolo, že presne takejto pracovnej

náplne na novej pozícii sa obával. Že to bude samá rutina. Henrik Tejsner, jeho priateľ a kolega, ho však ubezpečoval, že služobný postup mu poskytne väčšiu slobodu. Navyše teraz? Keď sa začal starať o Lily? Iste mu padne vhod viac flexibility!

Prachsprosto klamal.

Søren sa v skutočnosti musel zapodievať riešením triviálnych problémov. Pred Vianocami napríklad zabil šesť týždňov obligátnym vypočúvaním všetkých zainteresovaných strán, aby sa zorientoval v kauze policajta obviňujúceho kolegu z rasistických poznámok, ktoré predniesol počas večierka na záchodoch. Keď sa mu prípad konečne podarilo uzavrieť, dostal za úlohu vypracovať obežník sumarizujúci usmernenie riaditeľstva stanice k používaniu súkromných mobilných telefónov počas pracovnej doby. Z toho šiel do vývrtky. A aby všetkého nebolo málo, niekto úspešne potiahol osemdesiat gramov skonfiškovaného kokaínu z depozitu v suteréne Bellahøj, takže ďalšie tri stresujúce týždne strávil vyhodnocovaním účinnosti interných bezpečnostných predpisov policajnej stanice, na ktoré dozeral permanentne nasraný funkcionár policajného riaditeľstva. Vrecko mohol ukradnúť prakticky ktokoľvek. Upratovačky, niekto zvonka, samotný šéf policajnej stanice – ako to mohol Søren vedieť? Vedel len toľko, že mu chýba klbko, ktoré by mohol v rámci vyšetrovania rozmotať. Nedokázal pri ňom uplatniť svoju metódu, v ktorej sa postupným odmotávaním pradena dopracuje na úplný začiatok.

Søren čoskoro začal upodozrievať Henrika, že post viceinšpektora mu vychválil do neba hlavne preto, lebo sledoval vlastný záujem. Vychádzal z toho, že práve s ním budú počítať na miesto policajného komisára, ktoré uvoľnil Søren. Nemýlil sa. Henrika vymenovali za policajného komisára na oddelení vyšetrovania odboru zvlášť závažnej kriminality len tri týždne po jeho povýšení.

Søren sa s Annou zoznámil pri objasňovaní *vrážd akademikov*, ako médiá pokrstili najprv bizarnú smrť vedúceho

Anninej kandidátskej práce na Biologickom ústave Kodanskej univerzity a smrť – s odstupom niekoľkých dní – jej kolegu a najlepšieho priateľa Johannesa. Pri vyšetrovaní oboch vrážd sa do nej bezhlavo zamiloval, pričom úplne ignoroval skutočnosť, že sa správa vyslovene neprofesionálne. Druhá strana jeho city nijako neopätovala. Keď sa už skončili výsluchy všetkých v prípadoch inkriminovaných osôb, keď sa uzavreli policajné zápisnice a padol rozsudok, nazbieral Søren odvahu poslať Anne email s opatrne formulovanou otázkou, či by prijala jeho pozvanie na obed alebo večeru. Email, ktorým mu odpovedala, obsahoval tri písmená:

Nie.

Zaskočene zízal na displej. Pomyslel si, že Anna oplýva skutočne výnimočnou schopnosťou správať sa nepriateľsky. Mal však problém: nedokázal na ňu prestať myslieť. Po ďalších troch týždňoch a Henrikovej dobre mienenej rade, aby „zabudol na hentú hysterku", sa rozhodol pre razantný postup.

Vzal si do hlavy, že ju vyhľadá pod akoukoľvek zámienkou, ktorá mu cestou napadne. Nezáleží, či skutočnou, alebo vymyslenou. Jedného dňa prišiel do Zoologického múzea, kde Anna začala svoje doktorandské štúdium, so suchým obedom. Už som jedla, vyhlásila nedôverčivo. On však ďalej pomaly prežúval a usiloval sa udržať niť rozhovoru, zaujímal sa o jej výskumnú úlohu. Týždeň ju deň čo deň pozýval do kina, takže si vykoledoval sedem záporných odpovedí. Navykol si nakupovať v potravinách na Falkoner Allé a keď v obchode opäť raz naďabil na Annu a Lily, vypadlo z neho:

„No nie je to sranda, že sa tu zakaždým stretneme?" a trval na tom, že ich po nákupe odvezie domov. Nič však nepomáhalo a Anna zo svojej odmeranosti nepopustila ani milimeter. Søren sa vtedy rozhodol pre eskaláciu. Keď na seba v jednom týždni v samoobsluhe narazili po štvrtý raz a Søren sa už ani neusiloval skryť, že stál pomerne dlho na jednom mieste a striehol za regálom s konzervami, Anna mu venovala rezignovaný pohľad a vyhlásila: „Človek by si myslel, že si privyrábate ako dokladač tovaru." Pristala však,

že s ním zájde do kina, raz. Strčila mu pod nos ruku a ukázala mu jeden prst.

O tri návštevy kina neskôr sa na Námestí Svätého Jána po prvý raz pobozkali a po ďalšom víkende spolu skončili v posteli. Søren bol od šťastia celý bez seba. Nikdy ešte taký sex nezažil. Anna sa na neho vrhla a hneď po orgazme, ešte lapajúc po dychu, sa z neho skotúľala a chcela byť sama. Søren celkom spokojne ležal v posteli s bielizňou farby rebarbory ako golfová loptička, ktorú niekto vyhodil z jamky, lebo hoci ich telesné splynutie bolo hektické a pre neho neobvyklé, ešte stále pri ňom pociťoval viac intimity než pri postávaní v samoobsluhe a postriežke za regálom s rybími konzervami. Po niekoľkých týždňoch však zatúžil po tom, aby sa otvorila a prijala ho do svojho sveta.

Nestalo sa to hneď. Jednu noc sa neutiahla na okraj postele, ale privinula sa k nemu. Søren ležal úplne bez pohnutia – bál sa, že naruší čaro okamihu. Po chvíli zistil, že Anna leží a pozorne počúva tlkot jeho srdca. Zopakovalo sa to na piatich rande za sebou, keď náhle zodvihla ruku a položila mu ju na hruď.

„Čo má toto všetko znamenať?“ spýtala sa potichu. „Máš ma pre zábavu, alebo vzťah so mnou myslíš vážne? Ak by som mala byť opäť nešťastná... už by som to nezvládla.“ Tma milosrdne zakryla Sørenov široký úsmev.

„Anna, milujem ťa tak, ako som ešte nikoho nemiloval.“

Prešli necelé dva roky. Anna kúpou nadobudla ideálnu polovicu domu v Humlebæku, obaja spísali závety, v ktorých sa vzájomne určili za dedičov, a Anna sa stala súčasťou Sørenovho dôchodkového poistenia. Každý, kto ich poznal, mohol konštatovať: „Tak, Søren Marhauge, nakoniec sa ti ju podarilo získať!“

Jediný, kto v tom nemal úplné jasno, bol Søren.

Annu akademická práca úplne pohltila a kedykoľvek jej to v rodine prešlo, zmizla na univerzitu. Keď hovorila o svojom výskume, oči sa jej vždy rozžiarili. Biomechanika stavovcov

v Anne prebúdzala emócie, ktorým Søren celkom nerozumel. Keď prišla domov, často ležala na podlahe a spolu s Lily si kreslili a počúvali pri tom audioknihy, prípadne sa uvelebila na sofe a čítala si, alebo piekla koláč. Bola síce *s nimi*, lenže duchom nebola v ich blízkosti, v každom prípade nie v jeho blízkosti. Zapochyboval, či ho skutočne miluje.

Čosi mu napadlo.

Lily bola ešte stále veľmi malá. Ak by sa s Annou rozišli, zabudne na neho, on by na ňu však už nikdy zabudnúť nedokázal. A potom mu skrsla ešte iná myšlienka, na Annu s iným mužom. Napríklad s Andersom T. Annin partner pri doktorandskom štúdiu mal pred tridsiatkou a na tvári ten iritujúci, absolútne nevzrušený výraz, akoby práve na chvíľu svoj surf odparkoval na brehu v dunách, kým sa povenuje akémusi dôležitému výskumu, aby potom v deravej polokošeli zdolal Annapurnu. Søren si nevedel predstaviť komickejší šport než surfing, ak sa človek narodí v Dánsku.

„Dobre, ale on sa čoskoro vyberie do Austrálie," obhajovala ho Anna.

Sørena spočiatku fascinovalo, nakoľko Annu zakaždým pohltí čokoľvek, do čoho sa pustí. Do knihy sa dokázala pohrúžiť tak, že nevnímala nič okolo seba, a ak náhodou varila, tiež išla za hranu: recept vo francúzštine študovala aj niekoľko hodín a ak sa jej hocaká drobnosť nepodarila, jedlo bez okolkov vyhodila do koša. Anna robila všetko naplno. Vďaka tomu v nej uvidel seba – toho, kým bol pred rokmi. Vtedy sa ešte dokázal naplno odovzdať práci, jeho súkromný život a vzťah s vtedajšou partnerkou Vibe predstavovali len príjemné pozadie, nie podstatu jeho existencie.

Aj Søren si začal uvedomovať, že určite netvorí esenciu Anninho života. A naopak, prestal sa zapodievať tým, že je policajt či *policajný viceinšpektor*. Dokázal sa zapodievať len Annou a Lily. Čo ho dráždilo.

S Annou sa často vadili. Veľmi často. Pričasto. Nehádali sa, keď bola Lily hore, ale panovalo medzi nimi latentné

napätie, ktoré mohlo do otvoreného konfliktu prepuknúť v zlomku sekundy. Napríklad v kuchyni, kým Lily sedela v obývačke a pozerala detský kanál a Anna bola podráždená, lebo meškala s večerou. Søren vo svojom živote neudrel ženu. Takmer nikdy sa nerozčúlil a vážnejšie nepovadil s Vibe. Ale Annin štýl z neho urobil natoľko vznetlivého človeka, že keď sa zachmúrila a vyzerala, že už-už vybuchne, často neodolal pokušeniu škrtnúť pomyselnou zápalkou a vystrieť ruku jej smerom. Pyroman nemohol mať väčší úspech. Keď ju provokoval, Anna sa krútila v stiesnenom priestore kuchyne a vrhla na neho zúrivý pohľad, takže pocítil neodolateľné nutkanie odkázať ju do príslušných medzí. Miesto toho ju chytil a pevne si ju privinul k telu. „Uvoľni sa už, nejde o nič, kvôli čomu by si mala byť taká nasraná," povedal jej ticho do ucha, aby ich Lily nepočula.

Anna reagovala tým, že si rozopla nohavice, on si stiahol zips a hlboko do nej vnikol, celé to trvalo desať sekúnd a za nič na svete nesmeli prehlušiť *Labkovú patrolu*, takže Søren zhlboka vzdychal len v mysli. Po rýchlovke si zvyčajne nič nepovedali. Odzbrojujúco sa na seba pozreli a pozapínali sa.

Zo spálenej zeme sa dvíhali kúdoly dymu.

Nálada sa nakrátko zlepšila. Anna mu naliala pohár vína, Anna ho zľahka pohladila po zátylku, Anna zavolala na Lily, ktorá do kuchyne dovliekla kočík na bábiky a svoju chlpatú larvu Ib v sklenej nádobe, aby im oznámila, že je hladná. Najedli sa, pričom Ib im v zaváracom pohári postavenom vedľa Lilinho taniera celý čas robila spoločnosť. Keď si Søren vkladal do úst vidličku, ešte stále na sebe cítil Anninu vôňu a absolútne netušil, čo sa to dopekla vlastne deje.

Søren sa o Anne s nikým nezhováral. Nikdy s nikým nehovoril ani o Vibe, svojej medzičasom ex, keď ich vzťah stroskotal a rozišli sa. Henrik na neho kvôli osobnému životu neustále tlačil. Bol dvadsať rokov ženatý s Jeanette a po menšej kríze, keď mal Henrik románik, sa im podarilo manželské problémy vyriešiť, takže Søren bol najnovšie priebežne zásobovaný aktuálnymi informáciami, aký je „*fucking* chutný

ten brazílsky vosk, čo Jeanette začala používať na depiláciu“ a ako si „teraz doparoma zmyslela, že si musí dať urobiť nové prednosti“ (túto novinku mu oznámil šeptom a vyzeral, že sa tomu celkom teší). Minulý rok mu Henrik dokonca zahlásil, že „na ceste je poškrabok“, hoci už doma mali dve tínedžerky, ktoré ho občas vedeli pripraviť o rozum.

„Prečo sa viac nezhovárame o tom, čo vystrájajú tie satanove dcéry?“ spýtal sa Henrik so širokým mačovským úsmevom. A keď už Søren o Jeanette dôverne poznal každú banálnu informáciu, Henrik sa veľmi vážne spýtal, prečo Søren nikdy nič nehovorí o svojom vzťahu s Annou.

„Anna je ako oceán,“ začal Søren jedného dňa skusmo, ešte v ňom doznievala škriepka z predošlého večera. Henrik sa na neho skúmavo zahľadel a napokon sa spýtal:

„Oceán? O čom to sakra točíš?“

Henrik dal Anne prezývku *Chňapka* a Søren si uvedomoval, že ak sa pokúsi mu vysvetliť, čo myslel tým oceánom, Henrik sa bude zaháňať rukami do vzduchu a napokon zhadzujúco vyhlási:

„Aha, jasné, sliepka!“

Anna však nebola nijaká sliepka. Bola skôr *force majeure*, vyššia moc.

Keď Søren sledoval, ako Thomas vedie Lily po chodníku pred ich domom, bolo mu nad slnko jasnejšie, prečo sa Anny a Lily zriekol. Ostať s Annou si vyžadovalo leviu odvahu a Thomas pôsobil dojmom mäkkýša, ktorý nemal šancu ustáť Annine direkty.

„Nemíňaj na neho energiu, poklad,“ povedala Anna, pristúpila odzadu k Sørenovi, ktorý stál na chodníku a hľadel za odchádzajúcim autom, a objala ho.

„Jej otcom som ja,“ zahundral.

„Otcovstvo nie je o darovaní spermií,“ odvetila Anna. „Ale o nasledujúcich osemnástich rokoch. Jasné, že otcom Lily si ty.“

Na začiatku ich vzťahu si Søren stanovil jasnú podmienku. Anna sa s ním môže stretávať nezáväzne, koľko ju to bude baviť, a môžu spolu spávať zakaždým, keď presvedčí rodičov, aby sa postarali o Lily; ak by však ostala Lily doma a mal by u nich prenocovať, platilo iné pravidlo. Ak sa má zapojiť do Lilinej výchovy, musí to byť bezvýhradne. Dostane právo Lily bezvýhradne milovať a ona musí mať právo bezvýhradne milovať jeho. Znamenalo to, že ak sa aj Søren s Annou jedného dňa rozíde, musí ostať súčasťou Lilinho života.

O niekoľko mesiacov sa Anna s Lily presťahovali do domu v Humlebæku. Søren oplotil jazierko na spodnom konci záhrady priliehajúcom k lesu, na záhradnú kôlňu s pílkami a ďalším stolárskym náradím upevnil visací zámok a steny izby, kde mala Lily bývať, zútulnili tapety s motívom džungle. Na hlavných vchodových dverách odskrutkoval štítok s nápisom „Marhauge“ a nahradil ho novým.

„Nor & Marhauge,“ konštatovala Anna spokojne. „Znie to ako karatistický úder hranou dlane. Mimoriadne účinný.“

Predpoludním osemnásteho marca sedel Søren vo svojej kancelárii na policajnej stanici Bellahøj a netrpezlivo čakal na niekoľko odpovedí z Ústavu súdneho lekárstva. Bøje Knudsen, ktorý v ústave vykonával pitvy, mu sľúbil vyjadrenie v pondelok, bol však už štvrtok. Søren vedel, že Bøjeho nie je také ľahké zohnať, lebo nepoužíva mobilný telefón, zvykol však obratom odpovedať na emaily. No teraz bol *incommunicado* na všetkých obvyklých kanáloch a Søren jeho dôvody dobre poznal. Dostupné policajné kapacity boli vyťažené sériou brutálnych znásilnení na kodanskom Bitúnku, ktorý sa začiatkom storočia začal menil na štvrť reštaurácií a nočných barov. Ich obeťou sa stali mladé študentky, jedna z nich bola dokonca krstňaťom ministra spravodlivosti, do rezortu ktorého v Dánsku polícia spadá, takže zločinom venovali zvýšenú pozornosť nielen médiá, ale aj politici. Keď navyše jedno z dievčat cez víkend svojim zraneniam podľahlo, vyšetrovanie prípadu všetkým prerástlo cez hlavy a policajná stanica City

požiadala kolegov z Bellahøj o výpomoc. Tú im, samozrejme, poskytli. Vo *firme* teda vládol riadny frmol. Na Sørenovom stole však ležal neuzavretý prípad deväťdesiatdvaročnej ženy, ktorú v jej byte pri krádeži šperkov napadli tupým predmetom a neskôr v nemocnici zomrela. Útočníkov zatkli, takže prípad zabitia sa mohol vyriešiť ľahko. Rodina stareny však dennodenne volala na stanicu a domáhala sa odpovede na otázku, kedy im vydajú telo, aby ju mohli pochovať, a čo im mal Søren povedať? Že Bøje má príliš naponáhlo, aby podpísal kus papiera? Bøje skutočne nemal vo zvyku zvysoka kašľať na „pani a pána Pedersenovcov". Nenávidel snobstvo. Práve to bol jeden z hlavných dôvodov, prečo sa minulý rok – podľa vlastných slov – nechal degradovať, odišiel z postu štátneho koronera a vrátil sa k práci radového patológa.

„Len si chcem zastať svoje miesto v pitevni," povedal mu Bøje, keď sa ho na jeho krok Søren spýtal, „a so všetkou zodpovednosťou sa venovať práci so skalpelom. Nijaké telo nie je pritom lepšie než to druhé. *Back to basics*, späť k podstate, poznáš to."

Søren mu spočiatku záviděl, no časom mal Bøje práce presne toľko ako predtým, aj keď už nebol štátnym koronerom. Søren sa rozhodol, že ak sa Bøje v dohľadnom čase neozve, skočí na Ústav súdneho lekárstva.

Sørenovi nezlepšila náladu účasť na neproduktívnom rannom brífingu, počas ktorého Henrik v bode venovanom dennej agende vydával často hektické a protichodné príkazy. Henrik bol vystresovaný a zjavne nielen preto, že musel kolegom zo City poslať na výpomoc pár vyšetrovateľov. Čelo sa mu lesklo potom, dával najavo podráždenosť. Namiesto toho, aby v radoch svojho vyšetrovacieho tímu šíril pokoj a ukázal nadhľad, pôsobil neistým dojmom. Inak bol dobrým policajtom. Nemohol sa hrdiť geniálnym vyriešením zásadných kriminálnych prípadov, bol však výborným, spoľahlivým šerpom a ukázal sa ako nenahraditeľný partner osobitne v situáciách, keď bolo treba prejaviť tvrdosť. Vedel použiť jazyk, pri ktorom by sa červenal aj prístavný robotník,

a v teréne nestrácal hlavu ani vo vypätých situáciách. Urobiť z neho šéfa však bola chyba.

Po objasnení *vrážd akademikov* Henrikovo a Sørenovo priateľstvo nakrátko zažívalo dobré časy. Ich vzťah bol solídny, bez väčších napätí, Sørenovi viac po chuti. Rešpekt, ktorý voči Henrikovi vtedy pociťoval, však postupne takmer vyprchal, okrem iného aj kvôli tomu, že do neho Henrik neustále zabŕdal. Søren sa svojho času, ešte ako policajný komisár, v krajine preslávil svojou vyšetrovacou metódou, ktorú označil slovným spojením *štrikovať pospiatky*; túto súkromnú metaforu spomenul v rozhovore pre celoštátny denník *Politiken* len mimochodom. Pojem však začal žiť svojím životom. Novinárovi vysvetlil, že bodom odpočtu jeho metódy je chaotická povaha záhad, pri vyšetrovaní sa preto pohybuje smerom do minulosti a usiluje sa pri rozpletaní klbka dostať na jeho úplný začiatok. Napokon skončí na bode nula a vo väčšine prípadov dokáže identifikovať vraha. Odvtedy Søren na svoj terminus technicus v novinách narazil viackrát. Na policajnej akadémii sa jeho metóda začala vyučovať, čo ho, samozrejme, napĺňalo hrdosťou. Viedlo to však aj k tomu, že si na policajnej stanici zo Sørena kolegovia občas uťahovali. Ktosi mu napríklad nedávno nad dvere do kancelárie upevnil skrížené ihlice na pletenie. Sám osebe bol tento kúsok neškodný, Henrik však nevinný žart pokladal za pozvánku k neustálemu podpichovaniu.

„Zabudnite na štrikovacie ihlice, nepleťte sa do ďalších predpotopných vyšetrovacích metód," vyhlásil v to ráno, „a vrhnite sa do poctivého riešenia výziev, ktoré pred nami stoja, chlapci a dievčatá!"

Našťastie to nikomu nepripadalo vtipné.

Mimo pracovnej doby bol Henrik oveľa menej blazeovaný. Pred šiestimi mesiacmi, krátko po tom, čo ho vymenovali za policajného komisára, začal Sørenovi vyvolávať v súvislosti s prípadom znásilnenia v kodanskej Severozápadnej štvrti. Išlo o dievča v rovnakom veku ako Henrikova mladšia dcéra. Sexuálne ju zneužili tak surovo, že upadla do kómy.